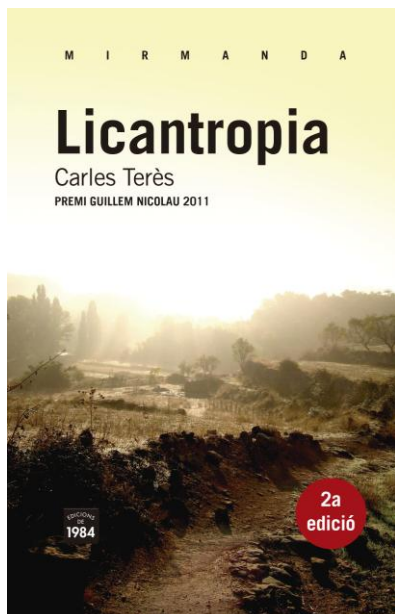

«La primera novel·la d'un autor de La Franja»,

Joaquim Ferrer, *Diari de Girona*

A vegades la forma més eloqüent de reafirmar un fet és assenyalar simplement la seva vitalitat. Explicar-ne les característiques i assenyalar exemples de la vida quotidiana que demostren que batega, que té capacitats i que les desplega. Avui segurament és un dia molt indicat per fer un comentari de la primera novel·la publicada per **Carles Terès** que viu entre Torredarques (el Matarranya) i Alcanyís (el Baix Aragó) i que habitualment escriu articles i contes i que el gener d'enguany li fou publicada la primera novel·la, **Licantropia** (Edicions de 1984), que guanyà el premi Guillem Nicolau 2011.

Es tracta d'una novel·la que s'encara a un tema complex com la licantropia, que els diccionaris defineixen “com el deliri en què la persona afectada creu ésser un llop i es comporta com si ho fos”. Carles

Terès arrenca la novel·la el 1759 en uns paratges poc poblats de l'Alt Matarranya on descriu aquest fenomen i amb habilitat crea l'ambient de misteri que l'envolta. Però la novel·la tot seguit fa un salt a l'època actual i ens mostra com en la vida quotidiana aquell antic deliri es fa present en el protagonista que se'n sorprèn però no pot evitar-ho, és com una força que el crida.

Carles Terès demostra a *Licantropia* la capacitat de fer-nos apropar al fenomen pas a pas, explicant-ne els senyals que fan d'aquest antic deliri que viu com un secret i que es fa present en el protagonista. És un tema de gran dificultat que l'autor resol amb realisme i que fa comprensible al lector.

Aquest autor de la Franja que ha obtingut [molt bones crítiques](#) per aquesta primera novel·la demostra, si calgués, la vitalitat de la llengua catalana en la Franja malgrat les limitacions en què viu i que ara s'han vist augmentades de sobte per l'agressió inqualificable d'aquesta nova llei dictada per el Partit Popular que pretén ocultar aquesta realitat imponent, fins i tot, una denominació per a substituir la que existeix des de fa molt segles.

El conseller de Cultura, Ferran Mascarell, ha dit que aquesta llei que qualifica d'una forma ridícula la llengua catalana és també un atac a la Constitució que alguns diuen que tant defensen. Efectivament, no pot deformar-se el nom d'una llengua, no pot menysprear-se el valor que representa i la dignitat dels qui la parlen.

El Partit Popular en ofendre la llengua catalana que es parla a la Franja d'Aragó ens està ofenent a tots els que participem d'aquesta. És un atac que recorda les pitjors èpoques que hem patit en els últims segles i que cal afegir al que han fet i fan en el País Valencià, a les Balears i al que intenta l'actual ministre Wert.